

אשה המסתתרת יותר משנתיים מפני בעלה,

הרבנים והמישטרה, התגלתה בבית המעצר

בעלי הניח את

האורל על צווארי!

אסתר וגבריאל אליאשווילי בחתונתם
חתונה בגיל 15

אביב, בדרך היא סיפרה לי שאמו של בעלה, הרביצה לה. עשיתי מאמץ שהבת תחזור הביתה. אנו קרובי-מישפחה. האבא שלי, של החתן, הוא בן-דוד שלי. לכן הסכמנו לעשות שלום-בית. בתי סיפרה לי, שבעלה עשה את עצמו פסיכי. הוא אמר שלא טוב לו פה, והוא רוצה לנסוע לחו"ל. אחרי כמה ימים שמעתי שהוא חולה. צעק על אבא שלו, כמו הפסיכים. הוריו אמרו לי ש לקחו אותו לכפר-סבא, לאיזה רבי, ותוך יומיים יהיה בסדר.

כשלא הבריא, לקחתי את גבריאל אליאשווילי לרב שלמה זגורי ברמלה, והוא אמר לי שזה צריך לעלות עשרת אלפים לירות. לקחתי אותו פעמיים לשם, והוא הרגיש יותר טוב. אחרי-כך המשיך לקבל טיפול רפואי כאן, באשדוד.

עד היום האמא שלו אומרת שהבן שלה חולה, ואשתו, כלומר בתי, אשמה.

אסתר ברחה כמה פעמים לתל אביב. פעם היא באה בנעלי-בית, ואמרה שאינה יכולה יותר לגור עם בעלה. החזרתי אותה מייד לביתה. אחרי כמה ימים שמעתי שהיא עוזבת את הבית.

אחרי-כך טילפן מישהו ואמר לי, שהבת הגיעה אליו, לעבוד, לפי מודעה בעיתון. הוא מבסוט מהעבודה שלה, ושאל אם אני מסכים שהיא תעבוד אצלו. יש לו מיספר ולפון, הוא קבלן, יש לו אשה וילדים.

הלכתי למיטרה וביקשתי ש יעזרו לי להחזיר את הבת לביתה. ענו לי שיש לה בעל, והוא צריך לדאוג לזה.

מירדף

קיבוצי

עשיתי טעות אחת, ואמרת לבעלה-הבית, שאני לא רוצה שבתי תעבוד אצלו. הוא פיטר אותה מייד. היא שכרה דירה ברמת-גן והתחילה לעבוד. מאז נעלמה. ואני לא יודע איפה היא. הדיינים ברבנות שאלו אותי אם היא בריאה בנפשה. סיפרתי להם שהיא התחנתה כשהיתה בת 15. הם גרו כל השנים בסדר, ורק אחרי שעברו לדירה התחילו הבעיות. הבעל, גבריאל, זעק לפני הדיינים:

אסתר אלאשווילי ולא לשחררה בערבות. מיטרת אילת הוציאה גם היא צ'מעצר נגד אסתר, לצורך חקירה.

מיטרת אילת ביטלה, לבסוף, את הצו. אך האשה הצעירה לא הצליחה להתחמק עוד מהרבנים של אשדוד, כפי שעשתה במשך שנתיים.

בשבוע שעבר ניסו הדיינים האלה לשכנע אותה לוותר לטובת בעלה — ללא תמורה — על מחד צית הבית, שבו התגוררה עם גבריאל אלאשווילי, התינוקת שלהם והורי הבעל.

על שעבר על כתו, אסתר, סיפר אביה, דוד בומרשווילי, בכית-הדין הרבני:

הכל היה בסדר, עד שאסתר ובעלה החליטו לקנות דירה, יחד

ה חוקר המיטרת סיים את דבריו באולם המעצרים של בית-מישפט השלום בתל-אביב: "אנו מבקשים לעצור את אסתר אלאשווילי לחמישה ימים, בחשד של ניהול בית-בושת". האשה הר צעירה, שקמה על רגליה מספסל העצורים, השיבה בשקט ובעייפות: "אני לא ניהלתי בית-בושת!"

השופט קבע שיש להניח למיטרת להשלים את החקירה, והתם על צו-המעצר. לעורך-הדין בן-ציון באיער, ש נכח באולם, לא היה עד לשעה זו כל קשר עם העצורה אלאשווילי — כך לפחות הוא חשב. אך משהו הזכיר לו שראה כבר את פניה של אסתר.

שלושה ימים אחרי פגישה זו, שוב הובאה החשודה בניהול בית-בושת לבית-המישפט, ושוב היה שם עורך-הדין באיער. אך הפעם הוא בא במיוחד בעטייה.

פניה של אסתר היו דומות להפך לציפייתו. היא התמונתה של נערה בת 15 שברחה מביתה, שאביה ביקש לפני כשנתיים מעורך-הדין לאתר אותה. היתה זו אכן אותה נערה, אך שתי שנות סבל ורדיפה הוסיפו שנים רבות להופעתה.

ריפוי אצל

הרב זגורי

אסתר — אחרי המירדף
חשדשווא

ה וקר-המיטרה טען לפני השופט, כשדוש את מעצרה של אסתר, כי היא נעצרה במיטרת-ההיכריות קלאס, שברחוב אלנבי בתל-אביב. המיטרת היה בבעלותו של דוד איש-שלום, ה"אשדוד בניהול רשת בתי-בושת בארץ.

"איש שלום", ציין חוקר-המיטרת, העסיק במיטרתו כמה צעירי רוח, שקיימו יחסים עם לקוחות ואת דמיה-אנתן היה גובה בעצמו. אסתר טענה, שהתקבלה לעבודה במיטרת, כדי לענות על טלפונים, וכבר בבוקר הראשון לעבודתה עצרה אותה המיטרת. לחוקרי המיטרה לא היו הר כחות נגד אסתר, וסניגורה הצליח לשחרר אותה מאותו מעצר. אך בבית-המישפט כבר חיכו לה שתי פקודות-מעצר נוספות: הדיינים של בית-הדין הרבני באשדוד ציוו על המיטרה להביא לפנייה את

בל טיפול במרכז הקהילתי לבר אות-הנפש באשדוד. יום אחד עמדו השניים לצד לחתונת אחד מקרובי-המישפחה אסתר לבשה חליפה חדשה, שקי לה במתנה מאביה. משראחה המות את החליפה, הסיתה את ג ריאל נגד אסתר, בטענה שהחליני אינה מוצאת חן בעיניה. ללא אונ קפיצית וקרע את החליפה מן גופה של אסתר.

מבלי להגיב כלל, לבשה אסתר חליפה אחרת והלכה איתו לחתונת משחזרו, הסירה את בגדיה, ולבש כותונת-לילה, מתוך כוונה לשט לישון. אך הבעל שוב נטל א האולר, קרע לה את הכותונת לגזרים.

מול התפרצויות-זעם כאלה היו אסתר פוחדת פחד-מוות, אובדן עצות. לא עבר עליה יום אחד ב ריב או בלי מכות.

כשאביה החזיר אותה כמה פני מים לבעלה, ולא היה לה כנ אל מי לפנות לעזרה, החליט לברוח. או פתחו כולם במירדף אחריה: הבעל עם הסכין הקפיצי שלו, בית-הדין הרבני, המיטרת ואפילו אביה.

כשנגעה מעט, ומצאה בית ה ועבודה כמטפלת אצל קבלן מרמו השירן, היה זה דווקא אביה, שדר שיפטר אותה.

שוב נפתח המירדף, שהסתיי על ספסל-הנאשמים בחשד-שה של ניהול בית-בושת.

"האם נשמע דבר כזה שאשה, שהחזיקה את הילדה תישעה חר דשים בבטן שלה, מעזה לעזוב את הילדה ברחוב? זה דבר סדיסטי מה אני עניתי: זה דבר סדיסטי מה שעשו לה. הוא רוצה להתחתן שוב, ואני לא יודע מה עם הבת שלי, אם היא בכלל חיה עכשיו, ואיפה היא נמצאת? תחשבו למה היא הגיעה למצב הזה — מאז שהיא אמרה שהיא לא התחתנה עם האמא שלו, אלא רק עם גבריאל, התחילו העניינים.

הדיינים החליטו להטיל על ה מיטרה לחפש ולהביא את אסתר לפנייהם.

על כאן, סיפורו של האב, לבעל, סיהר בשורות בתי-הסוהר, יש סכין קפיצית. מדי פעם הוא מניח אותה על צווארה של אשתו, ומאיים עליה, כי ירצח אותה אם תרגיז את אמו". דיווח לבית-הדין הרבני עורך-הדין לשעבר של אסתר, נתן צהל.

מעשים כאלה הוא עושה לעתים קרובות לפני ילדתם הקטנה — סופר לדיינים. יום אחד, כשחזרה אסתר הביתה, שאלה את חמותה: "איפה בעלי?" תחת תשובה קיבלה סטירת-לחי. אסתר ניגשה למיטרת והגישה תלונה נגד חמותה.

שנתיים אחרי שנולדה להם בת, התחיל הבעל להתנהג בבית בצור רה מורדה. הוא היה צועק שלא טוב לו, שהוא רוצה לנסוע לחו"ל. הוא נלקח לבית-החולים קפולן, ל מחלקה פסיכיאטרית, והמשיך לקר

עד שבוקר אחד העיר אותו משנתו לטפון מהבנק שלו. פרצנו בסעות את הכספת שלך, אנא בוא לבדוק אותה", אמר לו קול חביב של אחד מעובדי הבנק.

שאלות וביורורים העלו כי בסניף בתיים של בנק-לאומי היה צורך לפרוץ אחת הכספות ובסעות פרץ עובד הבנק את הכספת של גפן. העובדים החליפו מיד את מני עול הכספת, ואחרי כמה ימים הודיעו על כך גם ללקוח.

בנקים

בוק עם

המכונים למטה

הבנק פרץ בטעות את

הכספת, והחזיר ללקוח

שניים וחצי מיליון לירות

דמיטרי גפן שכר כספת בבנק, הפקיד בה את רכשו וישן בשקט.

נהרג כלב, ולא אזרח במדינה, הם טוענים. כשהורגים ערבי ב לבנון, נשמעים קולות התנגדות, אך כשרוצחים נער בן 17, ישראלי שאינו אשכנזי, איש אינו מגנה את מעשה המיטרה.

מפקד מיטרת נתניה, סגן ניצב דן שטרן, מסר שמונה קצין שיבדוק את המיטרה. במיטרה חושבים שכנראה נפלס כדור מאק-דחו של השוטר בזמן המירדף.

האם בגלל מכונית גנובה הורר גים נער בן 17? שואלת המשפחה.